BESLUIT VAN DE COMMISSIE

van 17 maart 1999

op grond van Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad betreffende het niet-automatische invoervergunningensysteem van Brazilië en de werking van dat systeem

(kennisgeving geschied onder nummer C(1999) 607)

(1999/234/EG)

DE COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap,

Gelet op Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad van 22 december 1994 tot vaststelling van communautaire procedures op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek met het oog op de handhaving van de rechten die de Gemeenschap ontleent aan internationale regelingen voor het handelsverkeer, in het bijzonder die welke onder auspiciën van de Wereldhandelsorganisatie werden vastgesteld ([1]), gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 356/95 ([2]), inzonderheid op de artikelen 13 en 14,

Na raadpleging van het Raadgevend Comité,

Overwegende hetgeen volgt:

A. PROCEDURE

(1) Op 12 januari 1998 heeft de Commissie een klacht ontvangen op grond van artikel 4 van Verordening (EG) nr. 3286/94 (hierna „de verordening" genoemd), die was ingediend door Febeltex (Fédération belge du textile — Belgische Textielfederatie).

(2) De indiener van de klacht voerde aan dat het niet-automatische invoervergunningensysteem van Brazilië en met name de tenuitvoerlegging van dit systeem door het opleggen van verplichte betalingsvoorwaarden en verplichte minimumprijzen strijdig zijn met verscheidene bepalingen van de Overeenkomst tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (World Trade Organisation) (hierna „de WTO-overeenkomst" genoemd) en de bijlagen bij die overeenkomst. De indiener van de klacht heeft de Commissie derhalve gevraagd de nodige stappen te ondernemen om Brazilië ervan te overtuigen het aangeklaagde systeem op te heffen.

(3) De klacht bevatte voldoende bewijsmateriaal om, op grond van artikel 8 van de verordening, een onderzoeksprocedure in te leiden. Deze procedure werd op 27 februari 1998 ingeleid ([3]).

(4) Na de opening van de procedure heeft de Commissie een diepgaand onderzoek ingesteld naar de juridische en feitelijke aspecten van het Braziliaanse invoervergunningensysteem dat ten aanzien van textielproducten wordt toegepast. Op grond van de bevindingen van dit onderzoek is de Commissie tot de volgende conclusies gekomen:

B. BEVINDINGEN TEN AANZIEN VAN HET BESTAAN VAN EEN HANDELSBELEMMERING

(5) Bij het onderzoek is gebleken dat het Braziliaanse systeem een vergunningensysteem is in de zin van artikel 3, lid 1, van de WTO-overeenkomst inzake procedures op het gebied van invoervergunningen en daarom aan de voorwaarden van deze overeenkomst en die van de GATT 1994 moet voldoen.

(6) De Braziliaanse wetgeving inzake de niet-automatische afgifte van invoervergunningen bestaat uit:

— Decreto 660 van 25 september 1992 (waarbij het Sistema Integrado de Comércio Exterior, Siscomex werd vastgesteld);

— Portaria Interministerial 291 (ministerie van Financiën/ministerie van Handel en Nijverheid) van 12 december 1996 (betreffende de verwerking van invoertransacties door middel van Siscomex);

— Portaria Secex 21 van 12 december 1996 (betreffende de tenuitvoerlegging van invoertransacties door middel van Siscomex, met inbegrip van toezicht op de prijzen); en

— de Decex Comunicados die lijsten bevatten van de goederen die aan het niet-automatische invoervergunningensysteem zijn onderworpen, geconsolideerd bij Decex Comunicado 37 van 17 december 1997.

Het Braziliaanse systeem is evenwel zeer flexibel: aan de lijsten van producten die aan het niet-automatische vergunningensysteem zijn onderworpen, kunnen bij besluit van de minister van Handel, Nijverheid en Toerisme nieuwe producten worden toegevoegd.

([1]) PB L 349 van 31. 12. 1994, blz. 71.
([2]) PB L 41 van 23. 2. 1995, blz. 3.
([3]) Opening van een onderzoek van een handelsbelemmering in de zin van Verordening (EG) nr. 3286/94 bestaande uit handelspraktijken die Brazilië in de handel in textielproducten handhaaft (PB C 63 van 27. 2. 1998, blz. 2).

(7) Het Braziliaanse vergunningensysteem functioneert met behulp van een geautomatiseerd systeem, Siscomex genaamd. De verlening van vergunning voor de invoer van producten uit de Gemeenschap is rechtstreeks afhankelijk van een reeks verplichte minimumprijzen en verplichte betalingsvoorwaarden. Indien deze gegevens van een aangifte ten invoer niet in overeenstemming zijn met die welke de Braziliaanse autoriteiten in Siscomex hebben laten opnemen, worden de aanvragen voor een invoervergunning niet in behandeling genomen en de importeur wordt verzocht contact op te nemen met het plaatselijke kantoor van de afdeling Buitenlandse handel van het ministerie van Handel, Nijverheid en Toerisme (Decex).

(8) De Braziliaanse wetgeving waarbij dit systeem werd ingevoerd, geeft geen aanwijzingen over de wijze waarop het vergunningensysteem moet worden toegepast. De diensten van de Commissie hebben vastgesteld dat er interne administratieve regels en richtlijnen bestaan over de verplichte betalingsvoorwaarden en minimuminvoerprijzen die bij het beheer van het invoervergunningensysteem van Brazilië worden gebruikt. Deze regels zijn niet openbaar gemaakt. Het is dus niet mogelijk dat overheidsinstanties en handelaars daarmee bekend zijn. Voorts kan tegen dergelijke onofficiële regels niet in beroep worden gegaan.

(9) Wanneer aanvragen om een invoervergunning die niet aan de eisen inzake betalingsvoorwaarden en minimumprijzen voldoen niet door Siscomex in behandeling worden genomen, wordt over deze aanvragen geen officieel besluit genomen. Zij blijven voor onbepaalde tijd hangende.

(10) Het Braziliaanse systeem schijnt niet ten uitvoer te worden gelegd op een manier die met de GATT verenigbaar is, daar de enige functie van dit systeem de toepassing en het beheer is van invoerprocedures die een handelsbeleidsinstrument zijn ter beperking van de invoer van textielproducten in Brazilië. Bij dit onderzoek bleek ook dat dit systeem het de Braziliaanse autoriteiten mogelijk maakt op willekeurige wijze, op grond van niet-officiële en niet openbaar gemaakte redenen, invoervergunningen te weigeren. Doordat zij het verlenen van een vergunning afhankelijk stelt van bepaalde betalingsvoorwaarden en minimumprijzen, heeft Brazilië de invoer van bepaalde textielproducten uit de Gemeenschap beperkt en heeft zij een groot aantal potentiële afnemers van EG-producten ontmoedigd.

(11) Brazilië heeft een deel van haar relevante wetgeving (Decex Comunicado 37 van 17 december 1997) nog niet aangemeld; het overige deel van die wetgeving is met een vertraging van meer dan een jaar aangemeld, eerst na de inleiding van onderhavige onderzoeksprocedure door de Commissie op basis van de verordening, terwijl Brazilië bij deze aanmelding enkele essentiële gegevens heeft weggelaten (bijv. de lijst van producten waarop de vergunningsprocedures van toepassing zijn).

(12) Gezien het bovenstaande is de Commissie van oordeel dat de ingediende klacht gefundeerd is en dat de Braziliaanse praktijken een handelsbelemmering vormen in de zin van artikel 2, lid 1, van de verordening, daar zij strijdig zijn met de volgende bepalingen:

— artikel X.1 en XI.1 van de GATT;

— artikel 1, lid 3, artikel 3, lid 2, artikel 3, lid 5, onder f), en artikel 5 van de WTO-overeenkomst inzake procedures op het gebied van invoervergunningen.

(13) De Commissie is niettemin van oordeel dat een beroep op bovengenoemde rechtsgronden een beroep op andere relevante bepalingen van de WTO-overeenkomst en de daaraan gehechte overeenkomsten die in procedures in het kader van de WTO gebruikt kunnen worden, niet uitsluit.

C. BEVINDINGEN BETREFFENDE DE NADELIGE GEVOLGEN VOOR DE HANDEL

(14) Bij het onderzoek van de Commissie bleek dat de Braziliaanse markt een enorm potentieel afzetgebied vormt voor de sterk concurrerende producten van de EG-producenten. De voornaamste bevindingen inzake de nadelige gevolgen voor de handel ten gevolge van de betwiste praktijken wijzen erop dat het Braziliaanse systeem voor de niet-automatische afgifte van invoervergunningen een aanzienlijke beperking vormt voor de toegang van verscheidene textielproducten uit de Gemeenschap tot de Braziliaanse markt.

(15) Het onderzoek had betrekking op de GN-hoofdstukken 50 tot en met 63, waaruit bleek dat de gevolgen van het Braziliaanse systeem niet voor alle productsoorten dezelfde zijn. In het algemeen is de uitvoer van textiel uit de Gemeenschap naar Brazilië, ondanks het grote potentieel van de Braziliaanse markt, in de periode van 1996 tot 1997 niet aanmerkelijk gestegen, vooral niet in vergelijking met de stijging van de uitvoer naar andere, vergelijkbare Zuid-Amerikaanse markten.

(16) Door het niet-automatische invoervergunningensysteem en de wijze waarop dit wordt toegepast, namelijk door de afgifte van vergunningen afhankelijk te stellen van betalingsvoorwaarden en minimumprijzen, is de uitvoer van bepaalde textielproducten uit de Gemeenschap naar Brazilie in 1997 (en in sommige gevallen in 1996) gedaald. Dit was met name het geval voor matrastijk (GN-codes 5516 23 10; 5210 49 00;), singelband (GN-code 5806 32 10), bedspreien (en verwante producten) (GN-codes 6302 32 90), gebreide synthetische gordijnstoffen (GN-code 6002 43 11), technische weefsels voor vrijetijdskleding (bijv. lyocell, elastan) (GN-code 5516 13 00).

(17) Door de betwiste Braziliaanse praktijken is het concurrentievermogen van EG-producenten van bepaalde textielproducten op de Braziliaanse markt aanzienlijk achteruit gegaan. Deze achteruitgang is het sterkst geweest voor producten zoals matrastijk en gordijnstoffen waarop minimuminvoerprijzen van toepassing zijn.

(18) De betwiste maatregelen hebben in veel gevallen tot een aanzienlijke achteruitgang van het aantal Braziliaanse afnemers en de omvang van de ontvangen of bevestigde orders geleid.

(19) De instelling van minimumprijzen heeft ook tot een aanzienlijke beperking van het gamma producten geleid dat naar Brazilië kan worden uitgevoerd. Met andere woorden, producten waarvan de exportprijs veel te laag is in vergelijking met de opgelegde minimumprijs kunnen niet meer concurrerend zijn. Dit gebeurt opvallend vaak ten aanzien van goedkope producten waarvoor er een sterkere plaatselijke concurrentie is. De Braziliaanse importeurs zullen daarom het Braziliaanse product aankopen dat, indien geen minimumprijzen waren opgelegd, duurder zou zijn dan het gelijkwaardige textielproduct uit de Gemeenschap.

(20) Een ander nadelig gevolg voor de handel voor de producenten/exporteurs van textielproducten in de Gemeenschap is het feit dat zij de technische specificatie of samenstelling van hun producten moeten wijzigen. Deze wijziging is noodzakelijk om zich aan de opgelegde minimumprijzen te kunnen houden. Een wijziging van de technische specificatie van het product is in sommige gevallen het enige middel om een product te verkrijgen met een prijs die met de opgelegde minimumprijs overeenstemt en die nog economisch haalbaar is. De indiener van de klacht heeft de diensten van de Commissie voorbeelden gegeven van gevallen waarin (in het geval van matrastijk) het percentage katoen, rayon, polyester enz. in een product moest worden gewijzigd, bijvoorbeeld door gebruik van een nieuwe grondstof (zoals rayon) of door gebruik van een nieuwe grondstof die tot een ander gewicht per m^2 leidt (zoals polypropyleen).

(21) Het gebruik van het Braziliaanse niet-automatische invoervergunningensysteem als een instrument van het handelsbeleid om de handelsstromen te beïnvloeden heeft in sommige textielsectoren tot een volledige wijziging van de marktvoorwaarden geleid waardoor de Braziliaanse markt voor sommige textielexporteurs in de Gemeenschap bijna ontoegankelijk is geworden. Zo is de door de Braziliaanse autoriteiten opgelegde minimuminvoerprijs van 20 USD/kg voor jacquard matrastijk van de GN-code 5516 23 10 meer dan het dubbele van de normale verkoopprijs van dit product (8-11 USD/kg). Door een dergelijke prijsstijging is het concurrentievermogen van de EG-exporteurs van dit product op de Braziliaanse markt sterk achteruitgegaan.

(22) De Commissie is daarom tot de conclusie gekomen dat bovengenoemde gevolgen nadelige gevolgen voor de handel zijn in de zin van artikel 2, lid 4, van de verordening.

D. BELANG VAN DE GEMEENSCHAP

(23) In de afgelopen jaren hebben Europese exporteurs en producenten drie klachten ingediend over Braziliaanse praktijken die de uitvoer van verscheidene producten uit de Gemeenschap beperken (staalplaat, textiel en sorbitol). Deze maatregelen schijnen op bepaalde gevoelige sectoren te zijn gericht en op niet-transparante wijze in het kader van zeer flexibele besluitvormingsprocessen te worden toegepast. Om deze reden is het voor de Gemeenschap van groot belang het Braziliaanse systeem als geheel aan te pakken.

(24) Het is bovendien van het grootste belang voor de Gemeenschap erop toe te zien dat de WTO-partners hun verplichtingen volledig nakomen, omdat zij dezelfde verplichtingen op zich heeft genomen. Voor de goede werking van een multilateraal handelssysteem is het van belang bezwaar te maken tegen alle praktijken die met de WTO strijdig zouden zijn.

(25) Gezien het belang van de textielindustrie voor de Gemeenschap in haar geheel en gezien de noodzaak van een billijke toegang van textielproducten uit de Gemeenschap tot markten in derde landen dient de Gemeenschap in de zaak Febeltex onmiddellijk bezwaar te maken tegen het Braziliaanse niet-automatische invoervergunningensysteem op grond van de bepalingen van de overeenkomst inzake procedures op het gebied van invoervergunningen, de GATT-overeenkomst van 1994 en het WTO-memorandum van overeenstemming inzake de beslechting van geschillen.

E. CONCLUSIES EN TE NEMEN MAATREGELEN

(26) Met de bevoegde Braziliaanse autoriteiten zijn besprekingen gevoerd en brieven uitgewisseld om een minnelijke schikking te treffen, maar deze autoriteiten hebben geen voorstellen gedaan om de kwestie op deze wijze op te lossen.

(27) In deze omstandigheden lijkt het daarom in het belang van de Gemeenschap bij de WTO een geschillenbeslechtingsprocedure aanhangig te maken,

BESLUIT:

Artikel 1

1. Het Braziliaanse niet-automatische vergunningensysteem, de verplichte minimumprijzen en de verplichte betalingsvoorwaarden schijnen strijdig te zijn met de verplichtingen van dat land op grond van de Overeenkomst van Marrakesh tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie en een handelsbelemmering te vormen in de zin van artikel 2, lid 1, van Verordening (EG) nr. 3286/94.

2. De Gemeenschap maakt tegen Brazilië een zaak aanhangig op grond van het memorandum van overeenstemming inzake de regels en procedures betreffende de beslechting van geschillen en andere terzake dienende WTO-bepalingen om te verkrijgen dat aan de handelsbelemmering een einde wordt gemaakt.

Artikel 2

Dit besluit is van toepassing vanaf de datum van bekendmaking in het *Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen.*

Gedaan te Brussel, 17 maart 1999.

Voor de Commissie

Leon BRITTAN

Vice-Voorzitter